

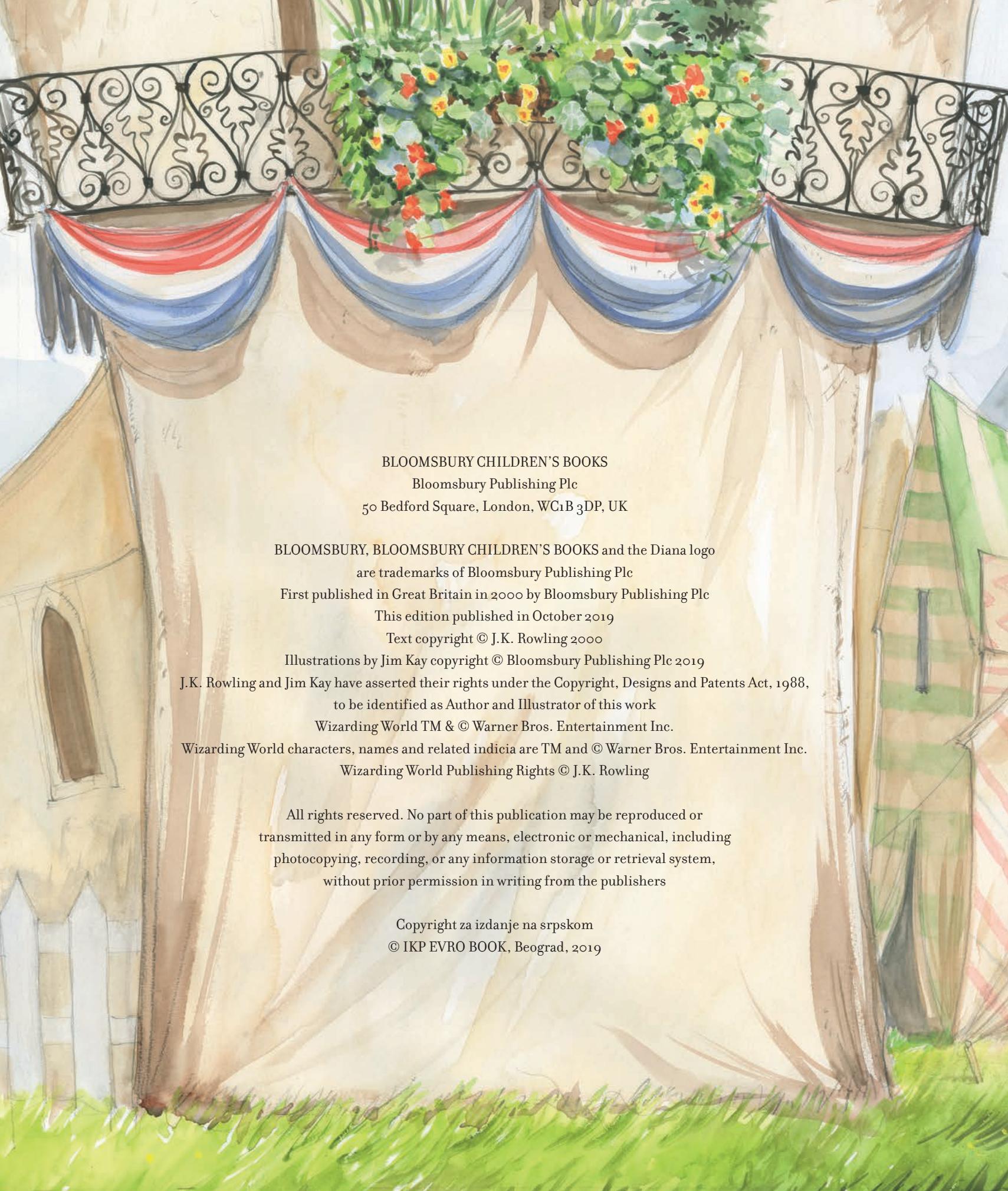
HARI POTER

i
Vatreni pehar

Dž. K. ROULING

Ilustracije DŽIM KEJ

 EVRO
BOOK

BLOOMSBURY CHILDREN'S BOOKS

Bloomsbury Publishing Plc

50 Bedford Square, London, WC1B 3DP, UK

BLOOMSBURY, BLOOMSBURY CHILDREN'S BOOKS and the Diana logo

are trademarks of Bloomsbury Publishing Plc

First published in Great Britain in 2000 by Bloomsbury Publishing Plc

This edition published in October 2019

Text copyright © J.K. Rowling 2000

Illustrations by Jim Kay copyright © Bloomsbury Publishing Plc 2019

J.K. Rowling and Jim Kay have asserted their rights under the Copyright, Designs and Patents Act, 1988,
to be identified as Author and Illustrator of this work

Wizarding World TM & © Warner Bros. Entertainment Inc.

Wizarding World characters, names and related indicia are TM and © Warner Bros. Entertainment Inc.

Wizarding World Publishing Rights © J.K. Rowling

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced or
transmitted in any form or by any means, electronic or mechanical, including
photocopying, recording, or any information storage or retrieval system,
without prior permission in writing from the publishers

Copyright za izdanie na srpskom

© IKP EVRO BOOK, Beograd, 2019

*Piteru Roulingu,
u spomen na gospodina Ridlija
i Suzan Sleden,
koja je pomogla Hariju da izade iz ostave.
Dž. K. Rouling*

*Za Kejt,
Svima si donosila radost.
Zauvek ćeš nam nedostajati.
Džim Kej*

SADRŽAJ

POGLAVLJE I

KUĆA ZAGONETKI 1

POGLAVLJE II

OŽILJAK 12

POGLAVLJE III

Poziv 18

POGLAVLJE IV

PONOVO U JAZBINI 25

POGLAVLJE V

VIZLIJEVSKE ČAROBNJAČKE LUDORIJE 34

POGLAVLJE VI

TELEPORTACIONI KLJUČ 45

POGLAVLJE VII

TORBAR I ČUČANJ 52

POGLAVLJE VIII

SVETSKO PRVENSTVO U KVIDIČU 66

POGLAVLJE IX

MRAČNI ZNAK 81

POGLAVLJE X

NEVOLJA U MINISTARSTVU 100

POGLAVLJE XI	
U HOGVORTS EKSPRESU	107
POGLAVLJE XII	
TROČAROBNJAČKI TURNIR	116
POGLAVLJE XIII	
LUDOOKI ĆUDLJIVKO	127
POGLAVLJE XIV	
NEOPROSTIVE KLETVE	137
POGLAVLJE XV	
BOBATONS I DURMSTRANG	147
POGLAVLJE XVI	
VATRENI PEHAR	161
POGLAVLJE XVII	
ČETIRI ŠAMPIONA	175
POGLAVLJE XVIII	
ODMERAVANJE ŠTAPIĆA	184
POGLAVLJE XIX	
MAĐARSKI ŠILJOREPI	199
POGLAVLJE XX	
PRVI PODVIG	217

POGLAVLJE XXI

OSLOBODILAČKA VOJSKA KUĆNIH VILENJAKA
234

POGLAVLJE XXII

NEOČEKIVANI PODVIG 246

POGLAVLJE XXIII

BOŽIĆNI BAL 256

POGLAVLJE XXIV

EKSKLUVIVA RITE SKITER 274

POGLAVLJE XXV

JAJE I OKO 288

POGLAVLJE XXVI

DRUGI PODVIG 299

POGLAVLJE XXVII

POVRATAK ŠAPONJE 317

POGLAVLJE XXVIII

LUDILO GOSPODINA ČUČNJA 330

POGLAVLJE XXIX

SAN 345

POGLAVLJE XXX	
SITO-ZA-MISLI	354
POGLAVLJE XXXI	
TREĆI PODVIG	367
POGLAVLJE XXXII	
MESO, KRV I KOST	385
POGLAVLJE XXXIII	
SMRTOŽDERI	395
POGLAVLJE XXXIV	
PRIORI INKANTATEM	405
POGLAVLJE XXXV	
VERITASERUM	415
POGLAVLJE XXXVI	
RAZDVAJANJE PUTEVA	428
POGLAVLJE XXXVII	
Početak	440

POGLAVLJE I

KUĆA ZAGONETKI

Meštani Malog Hengltona još uvek su je zvali „Kuća Ridlovih”, iako je prošlo mnogo godina otkad je tu živela porodica Ridl.* Uzdizala se na bregu koji je nadvisio celo selo, s nekoliko zamandaljenih prozora, krovom kome su nedostajali crepovi, obrašla bršljonom koji se neukrotivo širio preko pročelja kuće. Nekad lepo zdanje, možda i najveća i najveličanstvenija zgrada miljama naokolo, Kuća Ridlovih sada je bila vlažna, zapuštena i nenastanjena.

Malohengltonci su se mahom slagali da je stara kuća ’jeziva’. Pre pola veka u njoj se desilo nešto čudno i užasno, o čemu stariji meštani sela i dan–danas vole da raspravljaju kad im ponestane tema za ogovaranje. Priča je toliko puta prezvakana i preuveličana, da više niko nije bio siguran šta je od toga istina. Ipak, svaka verzija priče počinjala bi

od istog mesta: pre pedeset godina, u svitanje lepog letnjeg jutra, dok je Kuća Ridlovih još uvek bila dobro održavana i impresivna, služavka je ušla u dnevnu sobu i pronašla sve troje Ridlovih mrtve.

Služavka je vrišteći strčala nizbrdo u selo i probudila koga god je stigla.

– Eno, leže tamo izbećenih očiju! Hladni kao led! Još uvek su u večernjim odelima!

Pozvali su policiju, a ceo Mali Henglton je, u šoku, ključao od znatiželje i loše prikrivanog uzbuđenja. Niko nije trošio reči pretvarajući se da tuguje zbog Ridlovih, jer su bili izuzetno neomiljeni. Postariji gospodin i gospođa Ridl bili su bogati, snobovi i osioni, a njihov odrasli sin, Tom, sve to čak i više od njih. Meštane je zanimalo jedino identitet njihovog ubice – očigledno, troje naizgled zdravih ljudi nije moglo umreti prirodnom smrću iste noći.

* Engl.: *riddle* – zagonetka. (Prim. prev.)

Te noći je seoska krčma *Obešeni čovek* imala sjajan promet – celo selo se okupilo da raspravlja o ubistvima. Kada je kuvarica porodice Ridl dramatično ušetala do njih i iznenada objavila tihoj krčmi da je čovek po imenu Frenk Brajs upravo uhapšen, ljudi su dobili zadovoljštinu za noćno napuštanje svojih ognjišta.

– Frenk! – uzviknulo je nekoliko ljudi. – Nikako!

Frenk Brajs je bio baštovan kod Ridlovih. Živeo je sâm u oronuloj kolibi na njihovom imanju. Frenk se vratio iz rata s ukočenom nogom i velikom averzijom prema gužvi i galami, i otad pa nadalje radio je za Ridlove.

Svi počeše da se utrukuju ko će kuvaricu častiti pićem, ne bi li čuli što više detalja.

– Uvek sam mislila da je čudak – ispričala je, posle četvrtog šerija, nestrpljivim mestanima koji su je pomno slušali. – Nekako neprijateljski. Znam da sam ga nutkala čajem ne jednom, neg' stotinak puta. Nikad nije hteo da se meša ni sa kim.

– E pa sad – reče žena za šankom – preživeo je težak rat, taj Frenk, i voli miran život. To nije razlog da...

– Ama, ko je drugi imao ključ od zadnjih vrata? – zakevta kuvarica. – Otkad pamtim, rezervni ključ stoji u baštovanovoj kolibi! Ni-ko sinoć nije razvalio vrata! Nema razbijenih prozora! Bilo je dovoljno samo da se Frenk ušunja u veliku kuću dok smo svi spaval...

Seljani razmeniše smrknute poglede.

– Uvek sam mislio da izgleda nekako opako, vala baš – zahropta čovek za šankom.

– Ako mene pitate, biće da je od rata posašavio... – reče krčmar.

– Rekoh ti da nikako ne bih želeta da se zamerim Frenku, zar ne, Dot? – reče uzbudena žena u uglu.

– Kakva užasna narav – složi se Dot, grecito klimajući glavom. – Sećam se, kad je bio dete...

Do sledećeg jutra, jedva da je iko u Malom Hengltonu sumnjaо da je Frenk Brajs ubio Ridlove.

Ali u susednom gradu, Velikom Hengltonu, u mračnoj i sumornoj policijskoj stanci, Frenk je stalno iznova tvrdoglav ponavljaо da je nevin, i da je jedina osoba koju je video u blizini kuće na dan smrti Ridlovih bio nepoznati tinejdžer, tamnokos i bled. Niko drugi u selu nije video takvog dečaka, i policija je bila posve sigurna da ga je Frenk izmislio.

A onda, baš kada su stvari počele da bivaju vrlo ozbiljne za Frenka, stigao je izveštaj o telima Ridlovih koji je sve promenio.

Policija nikada nije pročitala čudniji izveštaj. Tim doktora je pregledao tela, i zaključio da niko od Ridlovih nije otrovan, proboden, upucan, zadavljen, ugušen niti na bilo koji način (koliko su mogli da procene) povređen. Zapravo, nastavljalo se u izveštaju, izgledalo je da su svi Ridlovi savršenog zdravlja – izuzev činjenice da su svi bili mrtvi. Doktori su ipak primetili (kao da su bili čvrsto rešeni da nađu nešto što nije u redu s telima) da je svako od Ridlovih imao užasnut izraz na licu, ali – kako je frustrirana

policija izjavila – ko je još čuo da troje ljudi može biti na smrt *preplašeno*?

Pošto nije postojao nikakav dokaz da su Ridlovi ubijeni, policija je bila primorana da pusti Frenka na slobodu. Ridlovi su sahranjeni u malohengltonskom crkvenom dvorištu, i njihovi grobovi su neko vreme bili predmet značajke. Na sveopšte iznenadenje, i dalje pod senkom sumnje, Frenk Brajs se vratio u svoju kolibu na imanju Kuće Ridlovih.

– Što s' mene tiče, on ih je ubio, i baš me briga šta policija kaže – izjavila je Dot u *Obešenom čoveku*. – A da ima iole pristojnosti u sebi, oti [redacted] odavde, znajući da se znade šta je počinio.

Ali Frenk nije otišao. Ostao je da se brine o bašti sledeće porodice koja je živela u Kući Ridlovih, i one posle nje – jer nijedna porodica nije ostajala dugo. Možda je delom bila i Frenkova zasluga što je svaki novi vlasnik govorio kako se oseća neko zlokobno zračenje oko kuće, koja je, u odsustvu stanara, oronula.

* * *

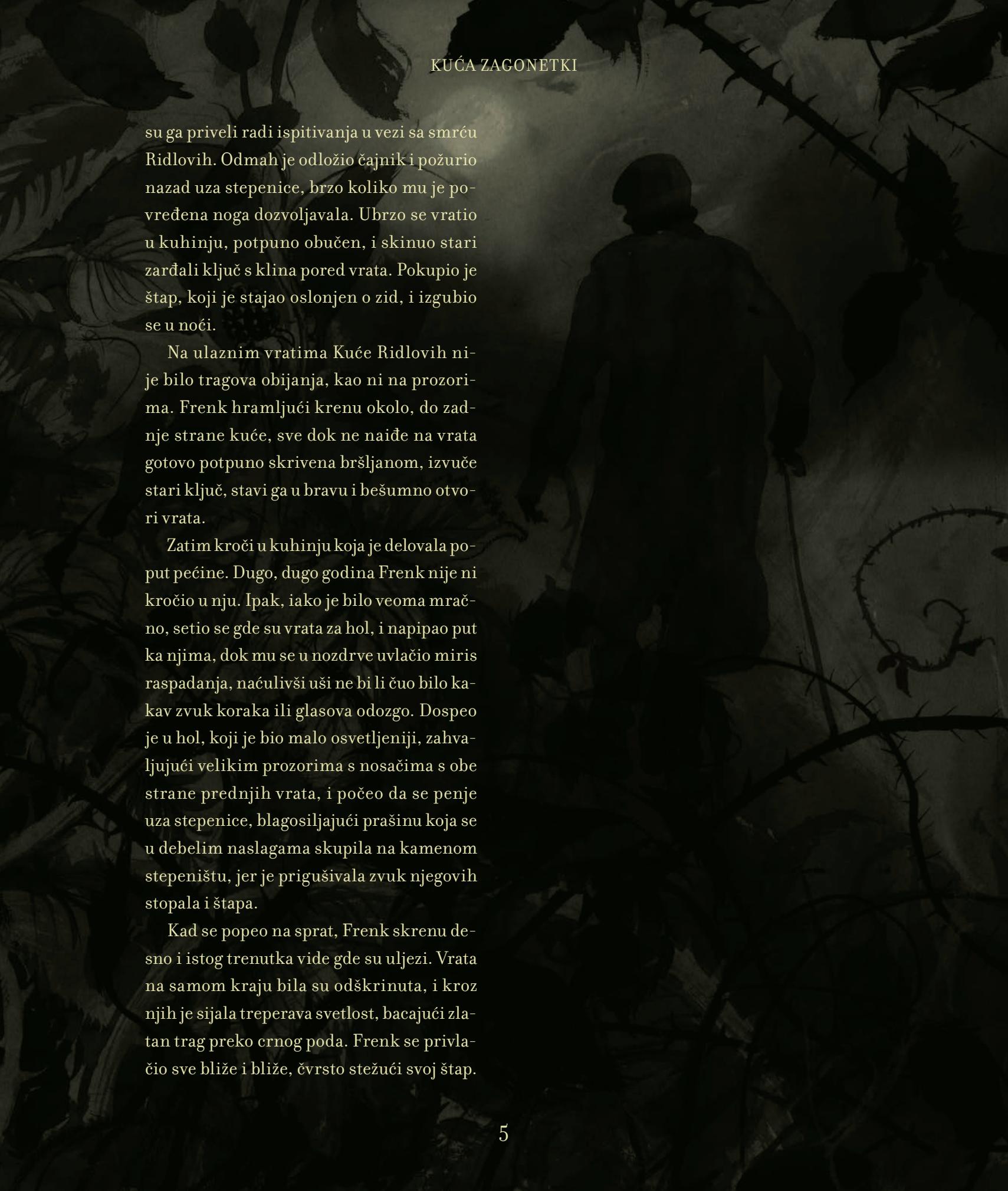
Sadašnji vlasnik Kuće Ridlovih, bogataš, niti je živeo u njoj niti ju je koristio. U selu se pričalo kako je drži samo zbog 'poreskih razloga', iako nikome nije bilo sasvim jasno kakvi bi to razlozi mogli biti. Ipak, bogati vlasnik je nastavio da plaća Frenku za održavanje baštete. Frenk se bližio svom sedamdeset

sedmom rođendanu, i bio je poprilično gluv, nogu mu je bila ukočenija nego ikad, ali su ga po lepom vremenu i dalje viđali kako se bakće oko cvetnih leja, iako im se sve više prikradao korov.

Korov nije bio jedini problem s kojim se Frenk borio. Dečacima iz sela već je prešlo u naviku da ubacuju kamenje kroz prozore Kuće Ridlovih. Vozili su se biciklima preko travnjaka oko čijeg se ravnjanja Frenk toliko mučio. Jednom ili dvaput provalili su u oronulu kuću zbog opklade. Znali su da je stari Frenk privržen kući i imanju, i zabavljalo ih je da ga vide kako čopa kroz baštu vitlajući svojim štapom i promuklo urlajući na njih. Frenk je verovao da ga dečaci maltretiraju zato što, kao i njihovi roditelji, babe i dede, misle da je on ubica. I kada se jedne avgustovske noći probudio i video da se nešto vrlo čudno dešava u staroj kući, Frenk je samo pretpostavio da su dečaci otišli korak dalje u svojim pokušajima da ga kazne.

Frenka je, zapravo, probudila njegova povređena noga. Bolela ga je jače nego ikad. Ustao je i odšepao niza stepenice u kuhinju, s namerom da ponovo napuni termofor topлом vodom, kako bi smanjio ukočenost u kolenu. Kad se nadneo nad sudoperu, punеći čajnik, pogledao je prema Kući Ridlovih i spazio svetlucanje u gornjim prozorima. Frenk je odmah shvatio šta se dešava: Dečaci su opet provalili u kuću, i sudeći po treperavosti svetla, zapalili vatru.

Frenk nije imao telefon, ali je ionako gajio duboko nepoverenje prema policiji još otkad

su ga priveli radi ispitivanja u vezi sa smrću Ridlovih. Odmah je odložio čajnik i požurio nazad uza stepenice, brzo koliko mu je povređena noga dozvoljavala. Ubrzo se vratio u kuhinju, potpuno obučen, i skinuo stari zardali ključ s klina pored vrata. Pokupio je štap, koji je stajao oslonjen o zid, i izgubio se u noći.

Na ulaznim vratima Kuće Ridlovih nije bilo tragova obijanja, kao ni na prozorima. Frenk hramljući krenu okolo, do zadnje strane kuće, sve dok ne najde na vrata gotovo potpuno skrivena bršljanom, izvuče stari ključ, stavi ga u bravu i bešumno otvari vrata.

Zatim kroči u kuhinju koja je delovala poput pećine. Dugo, dugo godina Frenk nije ni kročio u nju. Ipak, iako je bilo veoma mračno, setio se gde su vrata za hol, i napipao put ka njima, dok mu se u nozdrve uvlačio miris raspadanja, načulivši uši ne bi li čuo bilo kakav zvuk koraka ili glasova odozgo. Dospeo je u hol, koji je bio malo osvetljeniji, zahvaljujući velikim prozorima s nosačima s obe strane prednjih vrata, i počeo da se penje uza stepenice, blagosiljajući prašinu koja se u debelim naslagama skupila na kamenom stepeništu, jer je prigušivala zvuk njegovih stopala i štapa.

Kad se popeo na sprat, Frenk skrenu desno i istog trenutka vide gde su uljezi. Vrata na samom kraju bila su odškrinuta, i kroz njih je sijala treperava svetlost, bacajući zlatan trag preko crnog poda. Frenk se privlačio sve bliže i bliže, čvrsto stežući svoj štap.